

[I. A. Hansen.]

menhæng mellem de to Ting, eller mig, der har paavist, at der fuldkomment mangler Sammenhæng.

Det forekommer mig ogsaa at være meget naivt af det ærede Medlem at tro, at en Neutralitetskrænkelse ude paa Havet vil forme sig paa den Maade, at først tilkendegiver Angriberen, at han vil krænke Neutraliteten, saa begynder Forsvareren at skyde, og derefter skal Forsvareren i Henhold til det ærede Medlems Instruks, som han paastaar varede hele Krigen igennem, give sig til at forhandle med den danske Regering om, hvorvidt han skal sætte Menneskeliv i Fare. Det forekommer mig, at dette er en ganske haabløs Naivtet.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning, og dermed maa de korte Bemærkninger høre op.

P. Munch: Den ærede Ordfører gav nu en Beskrivelse af, hvorledes en saadan Kamp kunde udspinde sig, og sagde, at saaledes tænkte jeg mig det. Aldrig noget Øjeblik har jeg haft den Art Fantasier, det ærede Medlem her skildrede. Der er ikke den fjerneste Modsætning mellem Instruksen af 31. Juli og den af 1. August. (Latter). Ja, der er nogle Medlemmer, der er saa velafrettede, at de kan le ad det, men jeg tror, at de, hvis de blot vil bestræbe sig for at tænke sig en lille bitte Smule om, vil være paa det rene med, at hvis der havde været nogen Modsætning mellem det Direktiv, Viceadmiralen udstedte for Flaaden, og den Instruks, der blev givet Viceadmiralen og hele Flaaden, og desuden de Dele af Hæren, som havde Brug for en saadan — hvis der havde været Antydning af Modsætning, maatte Viceadmiralen have henvendt sig til Ministeren og have gjort Indvendinger derimod og anmodet om Instruksens Ophevelse. Men Viceadmiralen opfattede som ethvert Menneske, der overhovedet vil forstaa, den Udsendelse, som han foretog, som en nøjagtig Udførelse af den Ordre, han den foregaaende Dag havde faaet, og hvis Gyl-dighed han ikke et eneste Øjeblik hele Krigstiden igennem har nærret fjerneste Tvivl om.

Willesen: Det er ikke nogen taknemmelig Opgave paa dette Tidspunkt at skulle prøve paa at replicere til de forskellige Angreb, og jeg skal derfor forsøge paa at gøre det saa kort som muligt, men jeg haaber saa til Gengæld at maatte faa Lov til at

bevare Opmærksomheden imedens. Som jeg pointerede i min Ordførertale, er et af de Hovedproblemer eller Hovedproblemet, som overhovedet er til Behandling i denne Sag, Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skal have vort Militærvæsen ordnet efter Bevogtningsprincippet eller efter det Princip, der forudsætter, at der skal føres en Eksistenskamp. Kampprincippet er maaske ikke nogen særlig tydelig Udtryksmaade, og derfor vil jeg gerne skærpe dette Udtryk til Udtrykket: Eksistenskamp; thi efter vor Opfattelse er det muligt at sige, hvor Grænsen ligger for Bevogtningsprincippet, Bevogtningsbegrebet. Det er jo et Grænsebegreb, og det vil være muligt i det store og hele at angive denne Grænse. Jeg antydede det allerede i min Ordførertale i nogle Linier, Sp. 1814, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse. Jeg sagde heri:

„Vi skal ikke forløfte os paa det uigennemførlige, men paa den anden Side vise vor Villie til indenfor det gennemførliges Grænser at værne vor Neutralitet; og stilles vi overfor et Angreb, der føres med en saadan Styrke, at det vil medføre en total Ødelæggelse enten af Forsvarsberedskabet eller af vore Byer, har vi ikke andet at gøre end en formel Protest, og det er ingen Skam.“

For yderligere at præcisere vor Opfattelse vil jeg prøve paa kort at formulere den saaledes: Grænserne for Bevogtningsprincippet overskrides, naar Modstand mod Neutralitetskrænkelse kan forudses at ville føre Landet ind i en Eksistenskamp med en Stormagt, og mod enhver anden Neutralitetskrænkelse skal der ydes Modstand, lige saa vel som Politiet skal yde Modstand mod Optøjer selv af den alvorligste Art, men ikke kan dæmpe alvorligt Oprør. Her synes jeg er en klar og tydelig Parallel mellem Opretholdelse af den indre og den ydre Orden, og det er dette Standpunkt, vi stiller os paa. Jeg er overbevist om, at der findes Tilhængere af det langt indenfor Venstre, i alt Fald indenfor Venstres Vælgere. En Eksistenskamp vil føre til Ud-slettelse af vor Eksistens, ikke alene som selvstændig Nation, men i bogstavelig Forstand kan vi risikere, at det vil føre til Ud-slettelse og Udslukkelse af Menneskeliv i et Omfang, ikke mindst blandt den civile Befolkning, som man ikke tidligere har tænkt sig. Det har jeg ført Bevis for i min Ordførertale.

Det var ejendommeligt at høre den højtærede Forsvarsminister overfor et saa alvorligt Problem prøve paa at klare sig